

BÔ YIN RÂ

HET MYSTERIE
VAN GOLGOTHA

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern

© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2009

Oorspronkelijke titel: Das Mysterium von Golgatha, in
1922 voor het eerst uitgegeven door Verlag Magische
Blätter, Leipzig

Nederlandse vertaling door M. ter Marsch-Keen

3^e druk, bewerkt door Pieter M. G. van Exter

ISBN 978-90-73007-246

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Inleiding	7
Het mysterie van Golgotha	15
De ergste van onze vijanden	43
Liefde en haat	61
De groei van de ziel	71
Geestelijke leiding	87
Occultistische oefeningen	107
Mediumschap en kunstzinnig scheppen	135
Aan de levensbron	145
De 'opneming in de Witte Loge'	173
Dwaze verzinsels	189

Ten tijde van *Kung Fu Tze* leefde er in het Rijk van het Midden een wonderbaar wijsgeer, die *Lao Tze* werd genoemd.

Kung Fu Tze, de grote leraar van de wetten van het gelukkig leven, had van hem gehoord en maakte zich op om hem te bezoeken. Teruggekeerd van dit bezoek, liep *Kung Fu Tze* drie dagen zwijgend rond, zodat zijn leerlingen zich zeer verbaasden.

Tseu Kong echter maakte zijn hart wijd en vroeg de leraar waarom hij voortdurend zweeg.

Kung Fu Tze antwoordde hierop en zei:

“Wanneer ik bemerk dat een mens zich bedient van zijn gedachten om mij te ontsnappen als een *vogel* in de lucht, dan bedien ik mij van mijn gedachten, zoals men zich bedient van een pijl die men van een boog schiet.

Ik tref deze mens onontkoombaar en maak mij meester van hem.

Wil hij mij echter ontsnappen als een schichtig *hert*, dan achtervolg ik hem als een goede

jachthond, haal hem zeker in en werp hem neer.

Wil hij mij ontsnappen als een *vis*, die zich in de diepte laat glijden, dan gooi ik mijn hengel uit, vang hem en krijg hem in mijn macht.

Maar een draak die in de wolken stijgt en in de lucht zweeft – die kan ik niet achtervolgen!

Ik heb *Lao Tze* gezien en hij is als de *draak!*

Toen hij sprak, bleef mijn mond openstaan en ik kon hem niet weer sluiten.

Mijn tong hing van verbazing uit mijn mond en ik kon haar niet weer terugtrekken.

Mijn ziel werd echter opgewonden en is nog niet weer tot rust gekomen!"

Deze weinige woorden, die in de Chinese geschriften bewaard zijn gebleven, beschrijven duidelijk genoeg hoe geweldig de indruk was die de geestelijke wijsheid van *Lao Tze* op *Kung Fu Tze* heeft gemaakt. Deze was – op zijn eigen manier – werkelijk óók een wijze, die echter alleen het gebied van het *intellect*

beheerste, terwijl de andere hoog *boven* alle intellectueel weten uit zijn geestelijk vaderland had gevonden.

De geschiedenis meldt dat *Lao Tze* op hoge leeftijd, tegen het einde van zijn dagen, zijn land verliet in de richting van het westen, vanwaar hij eens zijn leer had ontvangen. . . In de '*Tao Te King*', die hem wordt toegeschreven, mogen we de werkelijke neerslag van zijn leer zoeken.

Met zeker recht heeft men er de aandacht op gevestigd, hoezeer deze leer de leringen van de *Pythagoreeërs* en de filosofie van *Plato* nabijkomt; zelfs heeft men het waarschijnlijk willen maken, dat *Lao Tze* uit de wijsheid van oude *Egyptische* mysteriën zou hebben geput en op die wijze ooit de wonderlijkste samenhangen heeft bedacht.

Zoals bijna altijd in zulke gevallen ligt er ook aan deze veronderstelling een grein van waarheid ten grondslag, want *Lao Tze*, die door de grootste wereldlijke wijzen van zijn tijd werd bewonderd, was één van de weinige werken-

de meesters van die geestelijke gemeenschap die symbolisch de 'Witte Loge' wordt genoemd, waaraan elke oude *mysteriecultus*, waaraan ook *Pythagoras* en *Plato* hun diepste inzicht te danken hadden.

Terwijl deze geestelijke gemeenschap als zodanig echter door alle eeuwen heen steeds alleen op *geestelijke* wijze en *vanuit een volledige verborgenheid* heeft gewerkt, waren op bepaalde tijden – zij het *zeer zelden* – enkelen van haar leden die 'in de wereld leefden', bereid en voornemens om *ook door het gesproken en geschreven woord* de hoogste geestelijke *leer* te verkondigen; en één van deze weinigen was juist *Lao Tze*.

Niet zonder reden legde hij er de nadruk op dat de wijze in zijn leer *met tijd en omstandigheden* rekening moest houden, want hij was zich er goed van bewust dat deze leer door zijn volk en in zijn tijd slechts kon worden verstaan in een vorm waarvan verwacht mocht worden dat die in elk geval bij de toen-

maals geestelijk ingestelden waardering zou vinden.

Naar *tijd en omstandigheden* heeft nog *ieder* van de zeer weinigen zich moeten richten die als in de wereld levend lid van de 'Witte Loge' onderricht in woorden trachtten te geven; ook die '*grote liefderijke*', die deze leer '*de blijde boodschap*' heeft genoemd, was zich niet minder zowel van zijn zending als van de plicht bewust om met *tijd en omstandigheden* rekening te houden en het aanknopingspunt voor de leidraad van de leer *daar* te zoeken, waar er een krachtig steunpunt voor te vinden was. Een *krachtig* steunpunt houdt echter altijd tevens in: *weerstand*.

Daden, leer en leven van deze in zijn liefde meest verhevene onder degenen die zich de '*Stralenden van het Oerlicht*' noemen – de '*woorden van het Woord*' – zal men dan eerst in hun volle omvang begrijpen, wanneer men heeft ingezien dat ook Hij *tijd en omstandigheden* verstandig moest benutten, en dat Hij – wellicht meer dan anderen voor en na Hem

– zijn kracht in *weerstand* heeft trachten te vinden.

Ik denk er volstrekt niet aan hier een vroom geloof te hinderen, waarvoor de meester van de evangeliën de enige ‘Zoon Gods’ is geworden!

Wie dit gelooft en er heil in hoopt te vinden, kan verzekerd zijn dat zijn hoop hem niet zal bedriegen *indien* hij de leer van de meester innerlijk *leven* laat scheppen, en dat de zegen die hij kan ontvangen, nooit zal zijn gebonden aan zijn *mening* omtrent de dingen die eens door de verschijning van zijn meester werden veroorzaakt.

Voelt hij zich *sterk* in zijn geloof, laat hem dan rustig lezen wat hier moet worden gegeven en alles afwijzen wat de wortels van zijn geloof niet kunnen verdragen!

Hoe *sterker* zijn geloof in werkelijkheid is, des te stelliger zal hij nieuwe krachten uit deze openbaringen putten, want “*wie heeft, die zal worden gegeven, opdat hij heeft in*

overvloed". Voelt hij zich echter *zwak* en *weifelend* en is zijn geloof voor hem slechts een geringe troost, die de vaak zelf twijfelende leraren van dat geloof – tot de plicht van het leren gedoemd – hebben te geven, dan kan hij maar beter niet verder lezen, want ook staat er geschreven dat van "hem die *niet* heeft, ook nog zal worden genomen wat hij *meent* te hebben".

Aan hem echter die de levensleer van de in heilige liefde gloeiende *rabbi Jehoshuah* van Nazareth als een vrome *sage* zou willen beschouwen, of er zelfs aan twijfelt of deze godvereende ooit heeft geleefd, moet hier iets van datgene worden meegedeeld wat zij weten wier 'broeder' en gevolmachtigde Hij was – Hij, van wie men bericht dat Hij 'anders' leerde dan de leraren van zijn tijd – dat Hij sprak "als één die macht heeft" – juist omdat Hij door hetgeen Hij was onmogelijk anders *kon* spreken zonder onwaar te worden voor zichzelf.

Hoeveel de berichten over zijn leer en leven

aan mystieke toevoegsels ook moesten opnemen, toch blijft hier altijd nog meer als reëel gegeven te beschouwen dan een rationalistische kritiek, die van de diepere samenhang niets vermoedt, zuiver uiterlijk gezien, kan laten bestaan.

Leer en leven van deze man, die sinds bijna tweemaal duizend jaar een 'God' is geworden voor de volkeren van het westen, zullen nooit alleen door een filologisch bronnenonderzoek kunnen worden doorgrond, en het gebouw dat als 'Christendom' op de grondslag van dit leven en deze leer is verrezen, is ondanks veel duistere vormen volstrekt niet zo arm aan verklaarbare symbolen van hoogste kennis, als velen van zijn verachters goedgelovig schijnen aan te nemen.

De zuivering waar de eerlijke, krachtige Augustijner monnik van Wittenberg op zijn wijze in heilige eenvoud naar streefde, mag stellig niet worden beschouwd als een werk dat nu eens en voor al is geslaagd; aan zijn

boers-naïef gods- en duivelsgeloof mag men in blinde verering niet dat geestelijk inzicht toekennen dat nodig zou zijn geweest om hier een *werkelijke* 'reformatie' door te voeren onder de meest zorgvuldige bescherming van de voor hem niet toegankelijke, diepste symbolen.

De daad die hij *meende* gedaan te hebben, moet ooit nog worden gedaan, en *anders* worden gedaan dan *hij* met al de kracht van zijn grote wil *in staat was* te doen. . .

Hij heeft echter *de grond* moeten bereiden waarop *degene* die deze daad vanuit het diepste inzicht zal kunnen volbrengen, een veilig steunpunt zal vinden.

Dan eerst zullen de oerdiepe mysteriën van het christendom, omhooggeheven uit schachten vol puin, stralen voor de mensheid, en hun licht zal eindelijk het duister verbannen, dat de weg onbegaanbaar maakt voor zovelen – de weg die de meester van Nazareth eens in zichzelf heeft gebaad voor allen die Hem wilden volgen.

Dan eerst zal men begrijpen, waarom deze wijze *liefderijke* het recht had om tot de zinnen te zeggen:

“Zonder mij kunt u niets doen!”

Waarom Hij zichzelf de *“wijnstok”* noemde en de zinnen de *“ranken”* – waarom Hij wilde dat ieder die *‘het leven’* in zichzelf wilde hebben, *datgene* in zich moest opnemen wat *in Hemzelf*, de meester, *‘vlees en bloed’* was geworden.

Waarlijk, dit is *oergrondelijke wijsheid*, die echter alleen kan worden gevonden wanneer men weet *wie* deze *‘Zoon des mensen’* was en vanwaar Hij kwam. Wie het volkomen begrijpt, zal ten slotte met verbazing zien dat het *‘dogma’* door de *waarheid* geenszins wordt ontworteld!

Zij die het sinds eeuwen menen te moeten beschermen, vermoeden niet dat de wortels ervan *veel dieper reiken dan hun geloof peilt*, en dat er onder het stuifzand van theologische bespiegelingen, dat telkens en telkens weer

door hen wordt gezift, een vruchtbaar eeuwig aardrijk is te vinden, dat alleen niet wordt ontdekt omdat ze niet moe worden in nutteloos spel magische figuren te tekenen in het zand aan de oppervlakte, in de mening dat uit de toverkracht van die tekens alleen het heil zou opbloeien dat de meester eens aan allen die zich in Hem willen verenigen, had beloofd.

De gelovige christen ziet in de meester, naar wie hij zich noemt, *de enige 'éénggeboren Zoon des Vaders'*; de meester zelf echter, 'vol van genade en waarheid', erkent dat er in het huis zijns Vaders *'vele woningen zijn'*, en dat het niet aan *Hem* staat te bepalen wie aan zijn rechterhand en wie aan zijn linkerhand zit in zijns Vaders rijk, en dat 'de Vader *groter*' is dan Hij.

"Wanneer Ik ook getuigenis geef *van mijzelf*, zo is mijn getuigenis *toch* waar, want Ik weet vanwaar Ik ben gekomen en waarheen Ik ga; u echter weet *niet*, vanwaar Ik kom en waarheen Ik ga."

Daarom zal ook tot op deze dag geen denken en geloven Hem zuiver in zijn oereigenste wezen kunnen begrijpen, tenzij de denkende en gelovende weet 'vanwaar' de meester kwam en 'waarheen' Hij ging – weet dat hier een van de '*Stralenden van het Oerlicht*' voor hem staat, die door zijn 'broeders' tot op dit ogenblik vol bewondering wordt vereerd als de *grootste 'liefderijke'* onder hen – die uit hun kring is uitgegaan en daarin is teruggekeerd, om in onzichtbare gestalte de geestelijke aura van de aarde niet te verlaten vóór de laatste der mensen-geesten, hier levend in het dier, zal zijn ingegaan in het licht.

Wat ooit door een dezer '*Stralenden van het Oerlicht*' *van zichzelf* wordt gezegd, om 'van zichzelf getuigenis te geven', dat zegt Hij *als vertegenwoordiger van de eeuwige geestelijke veel-eenheid*, waarin Hij staat. Het doelt *op Hemzelf*, zowel *als op allen* die met Hem *verenigd* de gemeenschap van de '*Stralenden van het Oerlicht*' vormen.

Zonder het bestaan van deze kosmisch-geestelijke *vereniging* zou de geestelijke 'mens', die door de 'val', door eigen impuls in een andere 'dimensie' is verdwaald, reeds lang in het aardse mens-dier geheel aan de omnachting zijn vervallen, de eeuwige en alleen werkelijke 'dood' – de oplossing van zijn geestelijk individueel gewaarworden, de terugkeer in de ongevormde 'chaos', de zijns-nacht van de oergrond, waaraan hij eens – vorm geworden – is ontstegen, in deze eeuwig zichzelf tot vorm verwekkende oergrond 'verwekt', niet 'geschapen'!

Eeuwige liefde, gloeiend als een onbegrijpelijke lichtvuurbron te midden van de oergrond-chaos – eeuwig *Oerlicht'* – spreekt zichzelf uit tot '*Oerwoord'*, in een eindeloos veelvuldige '*echo'* als het ware *zichzelf vernemend in eindeloos veelvuldige zelf-uitbeelding.*

Zo "gaat het 'woord' des Heren door alle landen", en in *elk* van deze 'woorden' wordt het

voor zichzelf een aanbiddend *'antwoord'*, in elk is het de gloeiende *'zon'*, die haar *'planetenstelsel'* uit zichzelf verwekt – de geïndividualiseerde *'godheid'* van de individuele geest, die zij uit zichzelf verder verwekkend baart. . .

In dit *'hart Gods'*, het licht-vuur-centrum van al het Zijnde, de bronbodem in de ongevormde *'chaos'*, die door geen mensenwoord kan worden weergegeven of men zou die moeten noemen: *'de liefde die uit zichzelf is'* – in dit hart heeft het *'heilsplan'* – *sinds eeuwigheid in de liefde gegrondvest* – zijn oorsprong. En dit heilsplan vormt de veeleenheid van de *'Stralenden'* om te redden wat verloren schijnt, en in een zalige zijnszekerheid terug te brengen wat door zichzelf was verstrooid en zo het gevoel van zijn eigen vorm had verloren.

Daar ik gedwongen ben in tijdelijke *beelden* te spreken, weet ik heel goed dat menig- een uit de hoogte, zelfverzekerd en ingeno-

men met zijn verstandelijk inzicht, dit gebeuren in wat 'eeuwig' is, voor 'absurd' zal verklaren; maar het *werkelijk* 'eeuwige' is iets anders dan het *begrip* dat de *intellectuele voorstelling* zich maakte, en *geen* wijsheid van het *verstand* zal ooit het begrip kunnen vormen dat hier door de *werkelijkheid* wordt gedekt. . .

In een *diepst aanvoelen* alleen kan door hen die 'van goede wil' zijn, *iets* worden vermoed van wat het eeuwige in *werkelijkheid* is – en op *deze* werkelijkheid *moet* al het speculatief willen-bedenken te pletter slaan.

Van allen die op aarde leven, kan alleen hij die de weg heeft weergevonden – *daarheen* vanwaar hij eens als geestvorm was *uitgegaan* – van deze 'werkelijkheid' een waarachtig getuigenis geven.

“Niemand komt tot de Vader, dan door Mij!”

Hij die eens dit woord heeft gesproken, behoort tot de weinigen die het werkelijke 'van aangezicht tot aangezicht' hebben ervaren, lang reeds vóór zij op deze aarde het

lichamelijk omhulsel van een mens-dier vonden, vanwaaruit zij in levenden lijve kunnen doorgeven wat 'de Vader' hun gebiedt te verkondigen.

Iedere 'Stralende van het Oerlicht', maar dan ook alleen wie door kracht en zending van het 'Oerlicht' tot hen behoort, mag uit innerlijkste geestelijke wezensgelijkheid ditzelfde woord met dezelfde betekenis bezigen zoals het van de meester der evangeliën wordt bericht – en toch eren al zijn broeders in Hem degene die in liefdekracht allen die tot dusver als mensen over deze aarde zijn gegaan, overtreft.

Hoewel *ieder* die ooit tot deze gemeenschap heeft behoord, uit de liefde leeft, is er toch niet één geweest die zijn *gehele zijn, omgezet in liefde, zozeer tot een levende hulp aan de wereld heeft geschonken* als deze, die zijzelf 'de grote liefderijke' noemen.

Nog slechts door zeer weinigen werd vermoed *wat* hij aan de mensheid heeft geschonken.

Zijn daad gaat alle menselijk bevattingsvermogen zozeer te boven dat de eersten die de *grootheid* ervan vermoedden, Hem voor zichzelf tot *God* moesten maken, om zich niet door zoveel grootheid in een *mens verpletterd* te voelen!

Toch heeft zijn verlossingswerk geen mythe nodig die van een wraakgierige stamgod spreekt, die zijn 'zoon' als mens aan de mensheid zendt om door haar wreedheid zijn eigen wraakhonger te bevredigen.

Wat deze 'grote liefderijke' als een erfdeel uit het rijk van de geest aan de mensheid heeft geschonken, was werkelijk ook iets anders dan de 'plaatsvervangende genoegdoening', die door een gemakzuchtig heilsverlangen werd verzonnen om in zichzelf de plicht tot eigen daden niet meer te voelen.

Aan het kruis van Golgotha werd de wereld *werkelijk* van een binding *verlost*, zij het op geheel andere wijze dan zij die er iets van vermoedden, het trachtten te begrijpen!

Toen de meester van Nazareth aan de Romeinse kruisgalg eindelijk de dood *stierf*, die Hij in zijn hoogste uren steeds had *gezocht*, volbracht Hij *iets onvergelykelijk* veel groters dan wat zo menigeen die het leven op deze aarde offerde aan zijn overtuiging, vóór en na Hem deed.

Hij die op Golgotha aan het kruis is gestorven, was op die plek de enige die met volkomen zekerheid *wist* wat er gebeurde, en ook *alleen* Hij was *in staat* door deze liefde-dood de grendels te verbreken die voor de *geestesmens* de poort naar de vrijheid hebben gesloten gehouden sinds hij in het dier van deze aarde zozeer aan de driften en neigingen van het dier was onderworpen, dat verlossing van het lot van de dieren ternauwernood meer mogelijk scheen.

Een 'wetende' slechts kon *inzien* dat het aan een hoogste liefdedaad van een mens *mogelijk* was om een geestelijke kracht binnen het bereik van mensenmacht opnieuw *te wekken* – zo te wekken dat ze *grijpbaar* werd voor

allen om wie de slingerplanten van dierlijke levensinstincten dreigend bleken te zijn vastgegroeid – en dat maar één die het dier met het geestelijke in Hem *tot een nieuw zijn* had samengesmolten, de weg kon banen voor degenen die Hem wilden volgen.

Waarlijk, deze ‘*wetende*’ moest tevens in ongehoorde mate een *liefderijke* zijn om de aanschouwde daad te kunnen *volbrengen*, want zeer velen vóór Hem bezaten hetzelfde weten, maar konden toch de huivering voor de daad niet overwinnen – al waren ook zij stellig niet zonder liefde.

Op deze wijze werd door *Jezus van Nazareth* de weg tot de geest ontsloten voor allen *die in zichzelf tot leven willen brengen wat zijn leven was*.

De *God* in het dier had zich in Hem met *het dier verenigd*, in dat *nieuwe ‘zijn’*, dat Hij gewoon was de ‘*mensenzoon*’ te noemen, de ‘*zoon*’ die door de *geestemens* in het dier werd verwekt wanneer Hij het dier, dat Hem

geketend hield, heeft overwonnen door het zijn kracht en schoonheid te openbaren.

In *iedere* 'Stralende van het Oerlicht' geschiedt *hetzelfde*, maar *geen enkele* vond in zichzelf die *overvloed van liefde* die hem ertoe zou hebben kunnen brengen nu ook de daad te verrichten waardoor de meester van Nazareth een *kracht* tot nieuw leven heeft gewekt waarvoor alleen de wijsten zich van oudsher hun gehele leven hebben ingespannen om haar te verwerven, zonder haar op gelijke wijze nuttig te kunnen maken voor anderen.

Het is niet *de dood op zichzelf* die de vernieuwing van deze kracht in de geestelijke aura van de aarde teweegbrengt, en evenmin de marteling die aan de dood van de meester is voorafgegaan.

De kracht van de liefde alleen kon het wonder tot stand brengen!

Dat Hij, die daar dood en marteling onderging, de mensheid nog kon 'vergeven', *vergeven tot het laatste doodsrochelen*, dat alleen

was zijn werkzame 'verlossingsdaad', want naar geestelijke wet werd hier de geestemens – waar hij op aarde ook maar mag leven en, aan het dier onderworpen, in schuld-verwikkeling mag raken – *uit zijn afhankelijkheid verlost* door de liefde – voor zover hij althans de hand wil *grijpen* die naar hem tot hulp wordt uitgestoken, en voor zover hij *in zich* zal *opnemen* wat 'vlees en bloed' van de Stralende was geworden, *om in zichzelf het dier met de geest te verenigen*. . .

Eén slechts, aan wie 'de Vader *alles* had *overgegeven*', kon *deze* 'vergeving' brengen, die de gehele mensheid omvat!

In het kleed van de mythe is een diepe waarheid verborgen, wanneer een oude overlevering de meester na zijn kruisdood laat 'afdalen' tot de zielen van de rechtvaardigen uit de voortijd, want de *gevolgen* van zijn daad zijn aan geen tijd gebonden en zijn evenzeer voelbaar voor degenen die reeds lang geleden zijn gestorven, als voor hen die eerst na duizenden jaren zullen worden geboren.

Voor wie alleen laat gelden wat zijn zintuigen, die we met het dier gemeen hebben, kunnen betasten, zal veel van hetgeen hier moet worden gezegd ongerijmde onzin schijnen.

In de meest letterlijke betekenis van het woord kunnen ze niet *'begrijpen'*, dat *de daad van één enkel mens* in staat is geweest de geestelijke mogelijkheden *voor alles wat mens heet*, te veranderen.

Wie hier niet kan of wil volgen, tracht ik waarlijk niet te *'bekeren'*!

Ik herinner hem er slechts aan wat de gehele mensheid van deze tijd aan bepaalde individuen te danken heeft in de gebieden die voor allen dier-zintuiglijk waarneembaar zijn!

Hoeveel verder de gevolgen zich uitstrekken van het werk van de *enkele mens* die groepen is om vanuit *geestelijke* zijde te werken, ontgaat werkelijk aan de *uiterlijke* blik, en slechts wie *zelf* de opdracht heeft gekregen om *in het geestelijke en vanuit de geest* te werken, is in staat iets daarvan te begrijpen.

Laat ieder die vanuit zijn diepste gevoel de meester van Nazareth ziet als de grote verrichter van een werk dat door geen ander ooit voor de mensheid werd verricht, in een heilig uur onderzoeken en zichzelf afvragen of hij bereid is de vrucht van dit werk te benutten *door eigen daden*: door *zichzelf* te verbinden met de kracht die door de meester opnieuw werd gewekt en door *zichzelf* uit de tweespalt te rukken tussen godheid en diernatuur – op deze wijze dat hij in kracht en waarheid *in zichzelf opneemt* wat ‘vlees en bloed’ in zijn meester is geworden, zodat het ook *in hem* de vereniging van het aardsmenselijke met het goddelijke tot stand kan brengen!

In de loop der tijden is reeds menige grote daad van edele en verheven mensen voor de herinnering verloren gegaan, maar de laatste geslachten op deze planeet zullen nog weten van het *mysterie van Golgotha* – zelfs mogen we verwachten, dat zij er veel meer van zullen gewaarworden dan tot op heden duidelijk kon worden.

Als een stralend lichtbaken van onbegrijpelijke liefde-grootheid schittert het evangelie-woord door alle tijden: *“Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!”*

Een ‘Stralende van het Oerlicht’ alleen kon het uitspreken, en toch waagde geen enkele datgene wat de *voorwaarde* ervoor was, behalve die ene – de *‘grote liefderijke’*.

Ook *nu* nog en *tot aan het einde der dagen van de mens op aarde* is deze *‘grote liefderijke’* in *geestelijke* gestalte – verenigd met allen die als Hij de geestelijke keten vormen, die het *vergankelijk* zintuiglijke met het eeuwige verbindt – *de zielen nabij die Hem roepen!*

“Wie het kan verstaan, moge het verstaan!”

De schrijver van deze woorden getuigt van Hem, zoals hij getuigenis zou kunnen geven van het bestaan van de zon...

Niet één lid van deze veel-eenheid van de ‘Stralenden van het Oerlicht’ is ooit van de andere leden van deze gemeen-

schap gescheiden, niemand werkt alleen op zichzelf!

Ook *Hij*, die eens, bijna tweeduizend jaar geleden, in liefde en kracht de *'blijde boodschap'* aan zijn onbevattelijke leerlingen heeft verkondigd, werkte en werkt, nu evenals vroeger, *nooit alleen op zichzelf*.

Ook *Hij* is gehoorzaam aan het bevel dat *Hij*, *evenals al zijn broeders*, ontvangt vanuit het *'Oerwoord'*, waarvan zij *allen* die met Hem verenigd hier op aarde werken, de *'woorden'* zijn.

Ook *Hij* is ondergeschikt aan *'de Vader'* – het boven alle begrip verheven geestelijk wezen, dat de eigenlijke *'meester'* is *in elk* van de *'Stralenden'* – de verheven leider van alle broeders op aarde, de *onnoembare*, die *is* zoals *Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid* – blijvend in het *'Oerwoord'* en toch in geestelijke vorm steeds aanwezig voor de *'Stralenden'* van deze aarde, onthuld voor hun oog en *door*

ieder – al naar diens aanleg en krachten –
*het werk verrichtend van eeuwige lief-
de...*

In deze *onnoembare* verenigd, in wie het
eerste zelfbegrijpen van het 'Oerwoord' vorm
en *uitwerking* wordt – als het 'woord' dat 'bij
God' en dat 'God' is in de Godheid – zijn alle
'Stralenden van het Oerlicht' in wil en
bewustzijn eeuwig slechts één!

Eenheid is sluitsteen en *kroon* van funda-
mentele veelheid in *alle* leven van het geeste-
lijk kosmische Zijn, zoals de veelheid van de
kleuren zich verenigd in het zuiver witte
licht laat zien.

Het *ene*, dat *alles* is, werkt zich *eindeloos*
veelvuldig uit om weer in *eenheid* terug te
komen, *zonder ooit zijn oneindigheid op te*
offeren.

Liefde is de innerlijkste *oorsprong* van dit
Zijn!

Liefde is zijn nimmer eindigend *leven!*

Liefde is zijn oer-eeuwige *daad!*

Die op Golgotha is gestorven, was het meest *volkomen* vat voor deze *liefde*, dat zich ooit op aarde heeft aangeboden – *van de liefde die oneindig is, hoewel ze in zichzelf haar grenzen kent. . .*

Gezegend zijn zij die zijn woord onder alle puin *herkennen!*

Gezegend zijn zij die *Hemzelf* in het binnenste van hun hart kunnen vinden!